

РОДИННЕ
ДЕРЕВО

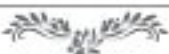
Бріджертонів

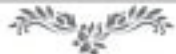
За додатковою інформацією звертайтеся,
будь ласка, на сайт: www.juliaquinn.com

Вайолет Леджер (1766 —)
+
Едмунд Бріджертон (1764—1803)

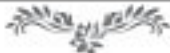
ЕЛОЇЗА
1796 —
Серві Філіпу
з любов'ю
(книга 5)

ГРЕГОРІ
1801 —
На шляху
до весілля
(книга 8)

ФРАНЧЕСКА
1797 —
Коли він був
розпусним
(книга 6)

ГІАЦИНТ
1803 —
Усе в його
поцілунку
(книга 7)

ПРИМІТКА АВТОРКИ

Частина авторських відрахувань від продажів цієї книжки стане пожертвою в Національне об'єднання проти розсіяного склерозу.

Уперед, Елізабет!

ПРОЛОГ

Народження Саймона Артура Генрі Фітцранульфа Бассета, графа Клайвдона, відзначали гучним святкуванням. Церковні дзвони гриміли протягом годин, шампанське лилось рікою в замок раблезіанських розмірів, що стане новонародженому домівкою, а все селище Клайвдон полишило працю, щоб побенкетувати на святі, яке влаштував новоспечений батько дитини.

— Це ж бо, — промовив коваль до пекаря, — не якесь там просте немовля.

Справді, Саймон Артур Генрі Фітцранульф Бассет не збирався вікувати вік графом Клайвдоном. То був лише почесний титул. Саймон Артур Генрі Фітцранульф Бассет — немовля з більшою кількістю імен, ніж потрібно дитині, — був спадкоємцем однієї з найдавніших і найбагатших герцогських династій Англії. Його батько, дев'ятий герцог Гастінгс, чекав цієї миті багато років.

Стоячи в передпокої пологової кімнати дружини, він тримав дитину, що заходилась від плачу, і щиро пишався. Йому було вже за сорок, і весь цей час він спостерігав, як його приятелі — самі лише герцоги й графи — плодили спадкоємців. Декому довелося витерпіти декількох дочок, перш ніж на світ з'явився дорогоцінний син, та зрештою всі вони здобули впевненість у тому, що їхній

рід продовжиться, а кров перетече в наступні покоління англійської еліти.

Але не така доля буда в герцога Гастінгса. Протягом п'ятнадцяти років шлюбу його дружина спромоглася завагітніти п'ять разів, проте лише двічі доношувала до пологів, і обидва рази немовлята народжувались мертвими. Після п'ятої вагітності, яка завершилась кривавим викиднем на п'ятому місяці, лікарі суворо заборонили їхнім світлостям здійснювати будь-які інші спроби народити дитину. Це загрожувало життю герцогині. Вона була надто тендітна, надто слабка і, м'яко кажучи, вже надто стара для цього. Герцогові варто було просто змиритися з тим фактом, що рід Бассетів назавжди втратить герцогський титул.

Утім герцогиня, благослови її Боже, добре розуміла, що й до чого, і після шести місяців відновлення знову відімкнула двері, що сполучали їхні спальні, тож герцог іще один раз спробував здобути собі сина.

П'ять місяців по тому герцогиня сповістила чоловіка про чергову вагітність. Загартований герцог одразу відчув душевне піднесення й похмуру рішучість досягти того, щоб нічого — геть нічого — не могло завадити дружині безпечно виносити дитину. Щойно герцогиня збагнула, що в неї не настали місячні, їй призначили суворий постільний режим. Її щодня оглядав лікар, а коли спливла половина терміну, герцог виписав із Лондона медичне світило та призначив йому королівські відступні, аби той покинув свою практику й тимчасово переїхав у замок Клайвдон.

Цього разу герцог не довіряв сліпому випадку. У нього буде син, і в Бассетів залишиться герцогський титул.

За місяць до того в герцогині були болісні відчуття, тож під сідниці їй підклали подушки. Сила тяжіння збереже дитя в утробі — так пояснив доктор Стаббз. Майбутньому батькові цей аргумент видався переконливим, тож, коли лікар увечері пішов відпочивати, герцог крадькома підклав під дружину ще одну подушку — таким чином, вона опинилася під кутом у двадцять градусів. У цій позі вона провела цілий місяць.

Нарешті настав момент істини. Уся челядь молилась за герцога, який так відчайдушно хотів мати спадкоємця. Дехто не забував молитися й за герцогиню, яка схудла й змарніла, попри те що її живіт надувся й покруглішав. Вони намагалися не дуже сподіватися — зрештою, герцогиня вже народжувала двох немовлят, яких одразу довелося ховати. І навіть якби вона безпечно народила дитину, то, власне, могла бути дівчинка.

Герцогиня репетувала дедалі голосніше й частіше, а герцог, дарма що лікар, повитуха та покоївка протестували, вдерся всередину. Там панувало криваве місиво, але герцог неодмінно бажав бути присутнім під час оголошення статі немовляти.

З'явилась голівка, за нею плечі. Усі подалися вперед, аби краще бачити, як породілля виштовхує із себе плід, аж тут...

Аж тут герцог повірив, що Бог існує і він таки на боці Бассетів. Герцог дав повитусі хвилинку, щоб та обтерла малюка, потім узяв хлопчика на руки й урочистим кроком рушив у велику залу хвалитися.

— У мене син! — вигукував він. — Чудовий маленький хлопчик!

Поки слуги раділи й витирали сльози щастя, герцог дивився на крихітного графа й повторював: «Ти ідеальний. Ти Бассет. І ти мій».

Герцог поривався винести немовля надвір, щоб усім довести, що він зумів породити здорового хлопчика, проте квітневе повітря було ще прохолодне, тож він дозволив повитусі віднести малюка до матері. Осідлавши свого породистого мерина, герцог поскакав святкувати, голосно сповіщаючи про свою радість усіх, хто ладен був слухати.

Тим часом герцогиня, у якої ніяк не припинялась післяпологова кровотеча, знепритомніла та зрештою пішла із життя.

Герцог насправді сумував за дружиною. Звісно, він не кохав її, так само як і вона його, проте вони двоє були наче своєрідні приятелі, хай і не дуже близькі. Герцог не чекав від шлюбу нічого, крім сина й спадкоємця, тож у цьому сенсі герцогиня виявилася зразковою дружиною. Він розпорядився, щоб на її могилу щотижня будь-якої пори року клали свіжі квіти, а її портрет велів перевісити з вітальні у велику залу, на найпочесніше місце — над сходами.

Затим герцог узявся за велику справу — виховання свого сина.

Звісно, протягом першого року робити йому було особливо нічого. Малюк ще не доріс до лекцій про землеволодіння та відповідальність, отож герцог довірив піклування про Саймона нянці, а сам поїхав у Лондон, де його життя потекло приблизно так само, як і до батьківства. З єдиним винятком: він змушував кожного —